

SLOVENKA

Glasiło slovenskega ženstva

Št. II.

V Trstu 22. maja 1897.

Letnik I.

Meseca junija se praznuje god teh le slovanskih svetnikov :
1. Radovan, 2. Velimir, 6. Milutin, 14. Radoslav, 15. Vid, 19. Bogdan,
22. Miloš, 23. Radomir, 27. Vladislav, 30. Gojslava.

Slovenke! Dajajte svojim otrokom le slovanska krstna imena!

Častitim sotrudnicam in naročnicam kakor naročnikom in
sotrudnikom na znanje.

V današnji št. se je začela krasna daljša povest „Ideal“ od ruske pisateljice Luhmanove. Za to pride še divnejša povest: „Prva sreča“ isto tako od ruske pisateljice Krestovske.

Slovenke znajo kolikor toliko, kako pišejo češke in hrvatske pisateljice, ali kako pišo Rusinje še ne; za to prinese „Slovenka“ v prevodu te dve krasni povesti iz ženskega peresa, ki bodeta izhajali gotovo do konca leta in seznanita naše Slovenke sè severnimi sestrami.

Opomnimo in opozarjamo tu-le, da **drugih, običnih prevodov, osobito iz neslovanskih jezikov „Slovenka“ ne vzprejema.**

Naravnost iz ruskega je kaj lepo prevel prvo in prevede tudi drugo g. A. d. Pahar na izrecno našo prošnjo.

POMLADNJI KLIC.

Dvigni se, moj duh, iz groba
Črnih mislij in skrbij!
Zopet sije solčna doba
Na gorovje in ravni.

Zopet si poročno krilo
Zemlja snuje iz cvetic,
Zopet v domovino milo
Zbor se vrača pevek-tic.

V logih, grmih in na polji
Sto napevov se glasi,
Na pogorji in podolji
Vse brsti in govori.

Mar uméti nisi zmožen,
Kar napaja vid in sluh?
O kakó le moreš tožen
Sam molčati zdaj-moj duh?

Ant. Medved.

IDEAL

(Žensko pismo)

Ruski spisala N. Luhmanova; po izvorniku poslovenil A. Pahar.

Pisala sem ti iz vsakega kraja in pisma moja so bila verne slike navad in običajev onih krajev in mest, po katerih sem potovala. Kolikor jasneje je svetilo solnce, čim sinjéje se je lesketala morska daljina, čim glasneje so pele tice in čim širje trepetalo zelénje nad glavo, tem gostéje in pisaneje so bile tudi bóje mojih opisov. Za svoje kratko potovanje sem nekako oživela, možgani so si oddahnili od hlada življenja, od dolgočasnih razmerij, srcé se je vzbudilo, prsi jele dihati širje in prejšnje misli in čuvstva so se vzbudila v meni. Iznova je moje srce polno pesnij, pravljic, legend in iznova sanjam nekedanje, otroške sanje, da sem „Minnesänger“ in hodim z mandolino na hrbtu iz grada v grad in pod vsakim oknom pévam ono pesem, ki budi ljudém v srcu nepokojno, sladko otožnost, katera jih sili gledati v daljavo, tja, kjer se vije zlati žar, kjer na temnem, gorečem obzorji vstaja fantastna podoba, morebiti podoba tega, kar se imenuje: sreča in ljubav!

O, čudoviti dar mamljivih pesnij, čarobnih besedij, ki vzbujajo ljudém otožnost, želje in nado! Kako sem vedno želela, da bi bil moja last!